

Pri teh mislih je zagledala gospa Ana kočijo, ki je letela po cesti od mesta. Razveselila se je zelo, ko jo je zagledala; toda ko je prihajala kočija bliže, je videla, da nosi znamenje plemiške kočije in jo je obšla zla slutnja . . . Kočija je obstala pred dvorcem in izstopil je star kavalir. Gospa Ana jespoznala, da je ekscelenca Silva-Potok. Sprejela ga je z veliko ljubeznivostjo in stari kavalir je pripovedoval o govoricah, ki se širijo po gradu ter ji ponujal svojo pomoč. Pravil je o zvijači, ki si jo je izmislil gospod Terramyszka, kako je prepričan, da je zapodila gospa Ana med potjo zaljubljenega študenta iz kočije. Toda drugi so, ki ne vedo o zvijači in ji tudi ne verujejo. Zato je treba, da se vsa stvar pojasni. Markiz de Pollian, gospod de Chemoi in gospod de Gorian so pripravljeni zastaviti svoje orožje, da dokažejo resnico. Treba pa je, da pride gospa Ana sama v grad . . .

Gospa Ana se je vsemu temu čudila, toda razumela je spletko in je vedela, da je to delo gospe de Champillon. Ker si je bila svesta svoje nedolžnosti, se je takoj odločila, da pojde v grad. Pogostila je starega kavalirja v svoji sobi in je z nasmehi sprejemala njegove poklone. Ker je želela videti Avrelija, se je odpeljala z ekscelenco preje proti mestu. Vso pot je gledala iz kočije in se spominjala snočnje vožnje.

(Dalje prihodnjič.)

Ivan Albreht:

S tajno grozo.

S tajno grozo mislim nate
in na tiste dni,
ko bo mrtev smeh oči
in samo v spominu medlem
bo drhtelo iz mladosti:
„Ljubica, kje si . . .“

In še v tem spominu tihem
bo umirala ljubav,
kakor bilka sred dobrav
v enoličnem dolgočasju
na jesen zapade smrti.

S plaho grozo mislim nate.